

Sygn. akt II K 446/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym:

Przewodniczący Sędzia SR A. W.

Protokolant Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Adriana Kwidzińskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 października 2015 roku sprawy:

T. L. syna K. i I. z domu (...), urodzonego w dniu (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 25 czerwca 2002r. w sprawie sygn. akt III K 1417/01 za przestępstwo z art. 280 §1 k.k. popełnione w dniu 19 lipca 2001 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby oraz 100 stawek dziennych po 10 złotych grzywny, postanowieniem z dnia 7 lutego 2005 roku zarządzo wykonania warunkowo zawieszony kary ;
2. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 19 września 2003 r. w sprawie sygn. akt III K 435/03 za ciąg przestępstw popełnionych w dniu 9 sierpnia 2002 roku, w dniu 13 września 2002 roku, w dniu 19 października 2002 roku, w dniu 30 października 2002 roku kwalifikowanych z art. 279§1 k.k. i z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych po 10 złotych grzywny;
3. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 3 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt XI K 97/06 za przestępstwo z art. 158§1 k.k. popełnione w dniu 8 kwietnia 2005 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 224§2 k.k. w zb. z art. 226§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 8 kwietnia 2005 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat próby;
4. Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 6 lutego 2007 roku w sprawie o sygn.. akt II K 7/07 za przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 25 października 2006 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 25 października 2006 roku na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;
5. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 26 października 2012 roku w sprawie sygn. akt XI K 537/11 za czyn z art. 279§1 k.k., popełniony w dniu 29/30 października 2010 roku na karę roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych po 10 złotych grzywny, za czyn z art. 291§1 k.k. popełniony od dnia 30 do 31 października 2010 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych po 10 złotych grzywny, orzeczono karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych po 10 złotych kary łącznej grzywny;
6. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 18 grudnia 2012r. w sprawie sygn. akt II K 244/11 za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zb. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 3 sierpnia 2010 roku na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych po 10 złotych grzywny, za przestępstwo z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w

dniu 3 sierpnia 2010 roku na karę rok i 4 miesiące pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną 2 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności;

I. przy zastosowaniu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw na mocy art. 569§1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 86§ 1 i 2 k.k. łączy: kary roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych po 10 złotych, 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 60 stawek dziennych po 10 złotych każda orzeczone wobec skazanego **T. L.** wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku w sprawie sygn. akt XI K 537/11 z dnia 26 października 2012 roku oraz kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 200 stawek dziennych po 10 złotych stawka i karę roku i 4 miesiące pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt II K 244/11 z dnia 18 grudnia 2012 roku i wymierza skazanemu **karę łączną 3 (słownie: trzech) lat i 2 (słownie: dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 250 (słownie: dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych po 10 złotych stawka;**

II. na mocy art. 576§1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach objętych niniejszym wyrokiem łącznym pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I wyroku rzeczywiste okresy pozbawienia wolności od dnia 31 października 2010 roku do dnia 17 lipca 2012 roku oraz od dnia 9 marca 2015 roku do dnia 1 października 2015 roku;

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie wyroków opisanych w punktach I-IV komparycji wyroku wobec braku podstaw do objęcia wyrokiem łącznym;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. Nr 16, poz.124 z późn. zm.) w zw. z § 2 ust. 3, § 14 ust. 5, § 16 i § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. M. S. kwotę 177,12 (słownie: sto siedemdziesiąt siedem i 12/100) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VI. na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty;

Sygn. akt II K 446/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skazany T. L. wniósł o wydanie wyroku łącznego co do kar orzeczonych względem niego w wyrokach w sprawach Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt II K 244/11, Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku sygn. akt XI K 537/11 oraz Sądu Rejonowego w Sopocie sygn. akt II K 7/07.

dowód: wniosek skazanego – k. 2-2v

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. L. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 25 czerwca 2002r. w sprawie sygn. akt III K 1417/01 za przestępstwo z art. 280 §1 k.k. popełnione w dniu 19 lipca 2001 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo

zawieszono na okres 5 lat próby oraz 100 stawek dziennych po 10 złotych grzywny, postanowieniem z dnia 7 lutego 2005 roku zarządzono wykonania warunkowo zawieszonej kary ;

2. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 19 września 2003 r. w sprawie sygn. akt III K 435/03 za ciąg przestępstw popełnionych w dniu 9 sierpnia 2002 roku, w dniu 13 września 2002 roku, w dniu 19 października 2002 roku, w dniu 30 października 2002 roku kwalifikowanych z art. 279§1 k.k. i z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych po 10 złotych grzywny;

3. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 3 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt XI K 97/06 za przestępstwo z art. 158§1 k.k. popełnione w dniu 8 kwietnia 2005 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 224§2 k.k. w zb. z art. 226§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 8 kwietnia 2005 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat próby;

4. Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 6 lutego 2007 roku w sprawie o sygn.. akt II K 7/07 za przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 25 października 2006 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 25 października 2006 roku na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 26 października 2012 roku w sprawie sygn. akt XI K 537/11 za czyn z art. 279§1 k.k., popełniony w dniu 29/30 października 2010 roku na karę roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych po 10 złotych grzywny, za czyn z art. 291§1 k.k. popełniony od dnia 30 do 31 października 2010 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych po 10 złotych grzywny, orzeczono karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych po 10 złotych kary łącznej grzywny;

6. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 18 grudnia 2012r. w sprawie sygn. akt II K 244/11 za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zb. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 3 sierpnia 2010 roku na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych po 10 złotych grzywny, za przestępstwo z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 3 sierpnia 2010 roku na karę rok i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

dowody: dane o karalności – k. 8-10, informacja o pobytach i orzeczeniach k. 31-36

odpisy wyroków – k.20-21, z akt sprawy akt sprawy XI K 97/08 wyroki karty k.85-86, 87-88, 114-116, z akt sprawy II K 7/07 wyroki k. 140-140v, 193-193v, z akt sprawy II K 244/11 wyroki k. 397-398, 448-449

Karę pozbawienia wolności T. L. odbywa od 9 marca 2015 roku w Areszcie Śledczym w G.. Do jej odbycia został doprowadzony w wyniku zastosowania europejskiego nakazu aresztowania. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowanego oddziaływania. Zachowanie T. L. w izolacji penitencjarnej jest oceniane jako dobre – nie był karany dyscyplinarnie, pięciokrotnie wyróżniany nagrodami. W środowisku współosadzonych funkcjonuje prawidłowo. W zajęciach kulturalno – oświatowych uczestniczy na zasadach ogólnych, czas wolny przeznacza na oglądanie programów telewizyjnych. Nie korzysta z przepustek. Wobec przełożonych jest zdyscyplinowany, nie jest arogancki i roszczeniowy. W stosunku do popełnionych przestępstw wypowiada się krytycznie. Prognoza penitencjarna kształtuje się pozytywnie. Od 11 czerwca 2015r. jest zatrudniony w (...) na produkcji okien jako frezermontier. Jest pracownikiem sumiennym i zdyscyplinowanym .

dowody: opinie o skazanym – k. 30-30v, opinia k. 45, zaświadczenia 44,-46

Sąd zważył, co następuje:

Zacząć wypada od wskazania, iż od dnia 1 lipca 2015r. ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, uchwalając również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie

przepisy stosować po dacie 1 lipca 2015r – w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. Wskazać należy na poniższe przepisy tejże ustawy:

art. 19. 1. Przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Jeżeli prawomocnie orzeczona przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy kara łączna jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wymierzona karę łączną obniża się do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Ww. przepis art. 19 ust. 1 stanowi przepis szczególny wobec art. 4 k.k. i tak więc co do kar orzeczonych przed 1 lipca 2015r. stosuje się przepis „stare” tj. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r.

Ustalenia powyższego stanu faktycznego Sąd dokonał w oparciu o całokształt opisanego powyżej materiału dowodowego, w szczególności w oparciu o dowody z dokumentów w postaci odpisów wyroków, danych o karalności i informacji o odbyciu kary, opinii jednostki penitencjarnej o skazanym, które zostały poddane wnikliwej analizie i którym Sąd dał wiarę, albowiem ich rzetelność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione, jeżeli zachodzą warunki orzeczenia kary łącznej określone w treści art. 85 k.k. oraz gdy oskarżony został już prawomocnie skazany co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami. Karę łączną natomiast, w myśl art. 85 k.k., wymierza się w przypadku realnego zbiegu przestępstw, a mianowicie wówczas, gdy ten sam sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do którekolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Sąd podzielając stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, której nadano moc zasady prawnej, orzekł jak w pkt I wyroku. Wszystkie czyny opisane w punktach II-VI części wstępnej wyroku zostały popełnione po dacie wyroku opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku. Dopiero kolejnym „pierwszym” chronologicznie wyrokiem, który zapadł w stosunku do skazanego T. L., będącym punktem wyjścia dla orzeczenia w pkt I niniejszego wyroku kary łącznej, jest wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 26 października 2012 roku, sygn. akt XI K 537/11. Każde bowiem z przestępstw, za które skazanemu mocą wskazanego orzeczenia oraz wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 18 grudnia 2012 roku, sygn. akt II K 244/11 wymierzano kary pozbawienia wolności i grzywny podlegające łączeniu, zostało popełnione zanim zapadł ten „pierwszy” nieprawomocny wyrok, czyny przypisane wyrokiem w sprawie II K 244/11 zostały popełnione przed datą wyrokowania w sprawie XI K 537/11, czyny objęte ww. wyrokami zostały popełnione po dacie wyroku w sprawie II K 7/07 Sądu Rejonowego w Sopocie – stąd też nie podlegały łączeniu z karą orzeczona w tymże wyroku. Należy wyjaśnić, że sam zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” zawarty w dyspozycji art. 85 k.k., odnosi się do pierwszego chronologicznie, a nie pierwszego historycznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnych przestępstw. Bezspornym jest, że przestępstwa pozostające w zbiegu winny zostać popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku. (...) nie może być wyrok wydany później, czyli chronologicznie jako drugi lub trzeci, w zależności od okoliczności konkretnej sprawy i układu procesowego. Ustawodawca odwołuje się bowiem do postawy sprawcy, wskazując, iż może skorzystać z instytucji kary łącznej, jeśli popełni dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadnie pierwszy nieprawomocny wyrok. Popełnienie kolejnych przestępstw już po wydaniu owego pierwszego wyroku skutkuje tym, że skazanie za te czyny nie będzie objęte karą łączną.

Wskazać należy również, iż sytuacja opisana w dyspozycji art. 85 k.k. dotyczy wszystkich kar jednostkowych wymierzonych skazanemu. Nadto wato też wskazać, że stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 września 2000 r., III KKN 340/00 /orzeczenie mówiące o tzw. „ślądzie poprzedniej kary łącznej” , w straciło na

aktualności po wydaniu przez Sąd Najwyższy uchwały w składzie siedmiu sędziów w dniu 25 lutego 2005 r., I KZP 36/04, OSNKW 2005, z.2, poz. 13, czego wyrazem było choćby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2012 r., III KK 52/12, Lex nr 1220872.

Karę łączną można wymierzyć w oparciu o systemy: kumulacji – polegający na prostym zsumowaniu kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, absorpcji, gdzie kara najsurowsza pochłania pozostałe kary oraz kierując się zasadą mieszaną, zakładającą dwie górne i jedną dolną granicę kary łącznej, który to system został przyjęty między innymi przez obecnie obowiązującą ustawę karną.

Dyspozycja art. 86 k.k. określa granice wymiaru kary łącznej. W przypadku łącznej kary pozbawienia wolności dolną granicę stanowi najwyższa z kar wymierzonych za poszczególne zbiegające się przestępstwa, natomiast górną – suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, która nie może jednak przekroczyć 15 lat pozbawienia wolności (granica dla kary określonej w art. 32 pkt 3 k.k.). Kara łączna nie może przekroczyć sumy kar łącznych orzeczonych w wyrokach jednostkowych. Jeżeli jednak sprawca w warunkach określonych w art. 85 k.k. popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k. lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego (art. 91 § 2 k.k.).

Kodeks karny, za wyjątkiem art. 88 k.k., nie określa jakichkolwiek reguł, którymi należy się kierować przy łączeniu kar za zbiegające się przestępstwa. Obowiązują zatem ogólne zasady wymiaru kary określone w art. 53 k.k. ze wskazaniem zawartymi w ogólnych regułach, które ukształtowało orzecznictwo sądowe. W szczególności należy wskazać na ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 25 października 1983 roku, sygn. akt IV KR 213/83, że wydając wyrok łączny sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kary w poprzednio osądzonych sprawach, lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy, lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej. Na wymiar kary łącznej nie ma już zatem wpływu stopień zawinienia oraz stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary ma względem przewencyjnego oddziaływanie kary w znaczeniu przewencji indywidualnej i ogólnej (podobnie OSNKW 1984/5-6/65; wyrok SN z dnia 12 listopada 1973 roku IV KR 208/73; OSNKW 1974/5/88; wyrok SN z dnia 17 grudnia 1973 roku IKR 286/73 opublikowany w: „Kodeks karny z orzecznictwem” pod redakcją Krzysztofa Janczukowicza, Wydawnictwo Prawnicze „LEX” Gdańsk, str. 327, teza 1). Nadto instytucja kary łącznej nie jest i nie może być formą łagodzenia represji karnej w przypadku realnego zbiegu przestępstw, a opiera się na założeniu, że wydanie wyroku powinno być ostrzeżeniem dla sprawcy przed popełnieniem nowego przestępstwa. Stwierdzenie rzeczywistego zbiegu przestępstw nie zobowiązuje sądu do wymierzenia kary łącznej w niższej wysokości niż suma kar podlegających łączeniu, jeśli suma ta nie przekraczałaby granic z art. 86 § 1 k.k. Obowiązujące przepisy nie zawierają w końcu normy nakazującej traktować karę łączną jako instytucję mającą na celu łagodzenie prawnokarnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też uregulowanie traktowane jako swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary.

Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym wpływ ma również zachowanie się skazanego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. Jednakże okoliczności tej nie można nadawać nadmiernego znaczenia, przeważającego słuszność kary wynikającą ze stopnia związku zbiegających się przestępstw, bo ma ono jedynie funkcję subsydiarną, to jest ma pomóc w określeniu celowości kary łącznej.

W niniejszej sprawie w ramach rozstrzygnięcia w pkt I wyroku Sąd mógł wymierzyć skazanemu karę łączną pozbawienia wolności od roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, karę łączną grzywny od 200 stawek dziennych do 340 stawek dziennych. Całkowitą absorpcję można zastosować tylko wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują bliską więź przedmiotową i podmiotową albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, co wobec wysokości orzeczonych względem T. L. kar za zbiegające się przestępstwa nie miało miejsca. Zastosowanie wobec skazanego metody pełnej absorpcji

prowadziłyby niewątpliwie do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, lecz więcej przestępstw. Z drugiej strony kumulacja prawomocnie orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności stanowiłaby dolegliwość, która przekroczyłaby potrzeby resocjalizacji. Zważywszy na powyższe okoliczności Sąd w pkt I wyroku wymierzył skazanemu karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, i karę łączną 250 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka, uznając iż takie kary, niższe niż wynikające ze zsumowania kar, spełnią zadania w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

W ocenie Sądu popełnienie przestępstw skierowanych przeciwko istotnym dobrom prawnym, jakim jest mienie i ochrona praw majątkowych, jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji, tym bardziej w odniesieniu do wielokrotnie karanego za przestępstwa umyślne T. L.. Zdaniem Sądu, dotychczasowy sposób życia skazanego i właśnie jego wielokrotna karalność za przestępstwa umyślne przeciwko istotnym dobrom prawnym wskazuje na uporczywe lekceważenie porządku prawnego. Zachowanie skazanego pozostawało w rażącej sprzeczności z obowiązującymi normami społecznymi i prawnymi, choć T. L. deklaruje krytyczną ocenę odnośnie przypisanych mu w poszczególnych wyrokach czynów. Dopuszczanie się przez skazanego określonego typu przestępstw stało się na ów czas jego sposobem na życie (w tym działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej), co zasługuje na szczególne potępienie. Lekceważenie obowiązujących norm prawnych nakazuje wnikliwe rozważenie rzeczywistego przebiegu resocjalizacji sprawcy. Czyny, za które wymierzono kary podlegające łączeniu w wyroku łącznym popełnione zostały w ciągu kilku tj. 3 miesięcy – a więc nie był to krótki okres liczony w dniach- i miały charakter powtarzający się, przypisane skazanemu w wyrokach jednostkowych występki godzą w podobne dobra prawne, a przy tym żadna z kar jednostkowych nie jest karą znikomą. Na wymiar kary łącznej niewątpliwie miało każdorazowo wpływ zachowanie skazanego w warunkach izolacji zakładu karnego, jednakże okoliczność bezkonfliktowego funkcjonowania podczas osadzenia nie może w większym jeszcze stopniu oddziaływać na wysokość wymierzonej kary łącznej, wszak osoba skazana jest zobowiązana do przestrzegania norm prawnych regulujących odbywanie kary pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego.

Na zasadzie art. 576 § 1 k.p.k. w punkcie II wyroku łącznego Sąd orzekł o pozostawieniu do odrębnego wykonania pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyrokach objętych niniejszym wyrokiem łącznym.

Na zasadzie art. 577 k.p.k. dokonano zaliczenia okresów pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

W pkt IV wyroku Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie do wyroków opisanych w punktach I - IV części wstępnej wyroku wobec braku podstaw do objęcia wyrokiem łącznym.

W punkcie V wyroku zawarto rozstrzygnięcie dotyczące przyznania obrońcy z urzędu stosownego wynagrodzenia.

Sąd na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty, mając na uwadze aktualną sytuację majątkową i dochodową T. L., fakt osadzenia w zakładzie karnym.